

ԴՈՒՆ ՀԱՅՐ ՄՏՔԻ, ՀՈԳԻԻ...(*)

Թորգոմ Պարսիարի յիշատակին

Ալչըկաս դուն, մեծ մեռել, ու ես մինակ եմ հիմա,
Այս բազմամբոխ հանդէսին՝ զոր ապրիլ մեկն կ'անուանենք,
Հսկիզքն որուն մեկն ըրինք հակասներէ հակոսնեայ,
Ես՝ ժայթփին մէջը գարնան, դուն՝ էջփիղ մէջն աշունի:

Ինչ եոս կ'անցնինք սարինք, ըսես երէկ էր որ մենք
Տարինք դագաղը հողերուն, ուր կը հանգչէր փառքը քու,
Առագաստած յաւերժին խաղաղագիշտ ջուրերուն:
Մարդոց այն օր ինչ իրաւ սիրքը բացուեւ էր լալու:

Կարծես դարեր են անցեր այդ օրերէն սրտմասօղ,
Սակայն ներսն իմ յուզն է ողջ մայրամուսին քու շէղ,
Ինչպէ՛ս կը զգամ զիս պանդուխտ՝ սիրելիին ըսպասող:

Իմ որբութեան քախսագուրկ, զի դուն եղար հայրն իրաւ,
Հայրը անոնց ամէնուն, համբան որոնց չունեցաւ
Կանաչ ընծիւղն արիւնին. դուն հայր մեքի, հոգիի:

ԵՂՆՎ ԱՐԴ

(*) Հոգեկոյս Պարսիարին սոյն հերթածը, յոյս տեսած Սիոնի 1942ի Յուն-ուար-փետրուարի թիւին մէջ, մոռացումով մը դուրս մնացած էր Տ. Թորգոմ Պարսիարի մահուան յիշատակին առիւ յոյս տեսած պատշաճութեան բացառիկ թիւին: